عقیقه‌کننده و قربانی در هیئت‌های دولتی و مدارس ملی‌کردن عقیقه و هدیه در شادی‌های ملی

ممنوعیت ذبح در خانه و تقسیم گوشت در محله‌ها، واکنش‌ها را برانگیخت

□ مدیر صفحه و تهیه‌کننده

ابلاغیه‌ی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی مبنی بر ممنوعیت ذبح قربانی در خانه و تقسیم گوشت در محله‌ها، واکنش‌های گسترده‌ای را در میان مردم برانگیخته است. بر اساس این ابلاغیه که از ۱ فروردین ۱۴۰۰ اجرایی شده، تمام مراسم عقیقه و قربانی در شادی‌های ملی باید در هیئت‌های دولتی و مدارس انجام شود و گوشت قربانی نیز تنها در همان‌جا میان حاضران توزیع شود. مسئولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی می‌گویند هدف از این تصمیم «ساماندهی مراسم، جلوگیری از اسراف و تقویت روحیه‌ی جمعی» است.

به گفته‌ی مسئولان، در سال‌های گذشته بسیاری از خانواده‌ها در روز عقیقه یا قربانی، گوشت زیادی تهیه می‌کردند که بخش قابل‌توجهی از آن به‌دلیل نگهداری نامناسب یا مصرف بیش از حد، فاسد می‌شد یا دور ریخته می‌شد. در مقابل، بسیاری از همسایگان و نیازمندان از دریافت گوشت تازه محروم می‌ماندند. به همین دلیل، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تصمیم گرفت که این مراسم را در مکان‌هایی برگزار کند که امکان توزیع عادلانه‌تر و بهداشتی‌تر گوشت وجود دارد. در این ابلاغیه آمده است که هیئت‌های دولتی و مدارس موظف‌اند با همکاری شوراهای محله و نهادهای خیریه، ترتیبی دهند که گوشت قربانی پس از پخت، میان خانواده‌های نیازمند توزیع شود.

با این حال، این تصمیم از همان ابتدا با مخالفت‌های جدی روبه‌رو شد. بسیاری از کاسبان و صاحبان رستوران‌ها که بخشی از درآمد خود را از فروش گوشت قربانی به دست می‌آورند، اعلام کرده‌اند که با کاهش چشمگیر مشتری روبه‌رو خواهند شد. برخی از آن‌ها می‌گویند که بسیاری از مشتریان دائمی‌شان ترجیح می‌دهند گوشت را از مغازه‌ی آشنا تهیه کنند تا از کیفیت آن مطمئن باشند. به گفته‌ی این افراد، ابلاغیه‌ی جدید نه‌تنها به کاهش اسراف کمک نمی‌کند، بلکه ضربه‌ی سنگینی به معیشت صدها خانوار وارد می‌کند که در ماه‌های پایانی سال بخش مهمی از درآمد خود را از همین راه به دست می‌آورند.

در مقابل، برخی از مدیران مدارس و فرهنگیان از این تصمیم استقبال کرده‌اند و آن را گامی در جهت کاهش تبعیض میان دانش‌آموزان دانسته‌اند. به گفته‌ی آن‌ها، در بسیاری از مدارس، دانش‌آموزانی که خانواده‌هایشان توان تهیه‌ی گوشت قربانی را ندارند، در روزهای پس از عید احساس کمبود و حتی شرمندگی می‌کنند. با توزیع گوشت در مدرسه، همه‌ی دانش‌آموزان به‌طور برابر از این موهبت بهره‌مند می‌شوند. با این حال، شماری از معلمان هشدار داده‌اند که اگر این مراسم به‌درستی برگزار نشود، ممکن است به محل ازدحام و بی‌نظمی تبدیل شود.

در پاسخ به این انتقادها، مسئولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی اعلام کرده‌اند که برای جلوگیری از هرگونه سوءاستفاده، تنها افرادی که نام‌شان در لیست رسمی خانوارهای نیازمند ثبت شده باشد، می‌توانند گوشت دریافت کنند. همچنین قرار است گروه‌های بازرسی ویژه‌ای در روز عقیقه از مراسم بازدید کنند. با این حال، هنوز مشخص نیست که این گروه‌ها چه اختیاراتی برای برخورد با متخلفان خواهند داشت.

نیمی از مغازه‌های قدیمی بازار مسگرها در ۱۰ سال گذشته تعطیل شده‌اند

کاهش گردشگران و گران‌شدن اجاره‌بها، بیشتر کاسبان را از کار انداخته است

گزارش از: مهدی یزدان‌پناه

بازار مسگرها در دل محله‌ی قدیمی چراغ‌سنگ، یکی از کهن‌ترین بازارهای شهر است. بیش از ۲۰۰ سال پیش، صدها کارگاه مسگری در این بازار مشغول کار بودند و بخش بزرگی از نیاز روزمره‌ی مردم شهر را تأمین می‌کردند. امروز اما از آن همه رونق خبری نیست. از ۱۲۰ مغازه‌ای که در سال ۱۳۹۰ در این بازار فعال بودند، تنها ۶۰ مغازه باقی مانده است. بسیاری از درهای بازار قفل‌اند و روی بسیاری از مغازه‌ها تابلوی «اجاره داده می‌شود» نصب شده است.

حاج‌آقا منصور رستگارنیا، که ۴۲ سال است در همین بازار کار می‌کند، پشت پیشخوان مغازه‌اش نشسته و مشغول کوبیدن ورق مسی است که قرار است به کاسه تبدیل شود. او می‌گوید که در روزهای اوج، تنها از یک کوچه‌ی کنار بازار بیش از ۱۵ کارگاه صدای چکش بلند بود. «حالا اگر یک روز کامل کار کنم، خوش‌شانس هستم. بیشتر روزها فقط صدای گنجشک‌ها را می‌شنوم.» او می‌گوید که مشتری‌هایش دیگر نه برای خرید، بلکه برای عکس‌گرفتن به بازار می‌آیند.

به گفته‌ی کاسبان، سه عامل اصلی باعث این وضعیت شده است. نخست، کاهش شدید گردشگران خارجی پس از سال ۱۳۹۶. دوم، گران‌شدن اجاره‌بها؛ به‌طوری که مبلغ اجاره‌ی یک مغازه‌ی کوچک در این بازار اکنون به ۱۲ تا ۱۵ میلیون تومان در ماه رسیده است. سوم، تغییر سلیقه‌ی مردم. بسیاری از جوان‌ها دیگر ظروف مسی را برای آشپزخانه‌های امروزی مناسب نمی‌دانند و ترجیح می‌دهند از ظروف استیل یا سرامیک استفاده کنند.

نرگس دلاوری، مدیر اداره‌ی میراث فرهنگی شهرستان، می‌گوید که بازار مسگرها در فهرست آثار ارزشمند ثبت شده است، اما این ثبت به‌تنهایی کافی نبوده است. او توضیح می‌دهد که برای حفظ بازار، باید کاسبان بتوانند بدون پرداخت اجاره‌های سنگین در مغازه‌ها بمانند. به گفته‌ی او، طرحی برای تبدیل بخشی از مغازه‌ها به کارگاه‌های آموزشی برای نوجوانان در حال بررسی است، اما هنوز به مرحله‌ی اجرا نرسیده است.

بسیاری از کاسبان می‌گویند که اگر کمک فوری صورت نگیرد، تا پنج سال دیگر بیشتر مغازه‌ها خالی خواهند ماند. حاج‌آقا رستگارنیا می‌گوید: «پدرم می‌گفت این بازار مثل یک درخت است؛ اگر شاخه‌هایش را یکی‌یکی ببُری، ریشه هم خشک می‌شود.» او امیدوار است که دست‌کم نسل بعد از او، یعنی پسرش که هنوز در دبستان درس می‌خواند، بتواند این حرفه را ادامه دهد.

۵۰ درصد مغازه‌های بازار سرپوشیده‌ی مسگرها خالی است؛ کاسبان از کاهش گردشگران و گرانی اجاره می‌گویند

(گزارش از مهدی یزدان‌پناه)

بازار سرپوشیده‌ی مسگرها در قلب محله‌ی چراغ‌سنگ، یکی از قدیمی‌ترین بازارهای شهر، روزگاری پر از صدای چکش و پر از مشتری بود. امروز اما بسیاری از درهای آن بسته است و روی بسیاری از مغازه‌ها تابلوی «اجاره داده می‌شود» نصب شده است. به گفته‌ی کاسبان، در ۱۰ سال گذشته نزدیک به نیمی از مغازه‌های این بازار تعطیل شده‌اند و بسیاری از کسانی که هنوز ادامه می‌دهند، می‌گویند که بیشتر روزها حتی یک مشتری هم به مغازه‌شان نمی‌آید.

حاج‌آقا منصور رستگارنیا، که ۴۲ سال است در همین بازار کار می‌کند، پشت پیشخوان مغازه‌اش نشسته و مشغول کوبیدن ورق مسی است که قرار است به کاسه تبدیل شود. او می‌گوید که در روزهای اوج، تنها از یک کوچه‌ی کنار بازار بیش از ۱۵ کارگاه صدای چکش بلند بود. «حالا اگر یک روز کامل کار کنم، خوش‌شانس هستم. بیشتر روزها فقط صدای گنجشک‌ها را می‌شنوم.» او می‌گوید که مشتری‌هایش دیگر نه برای خرید، بلکه برای عکس‌گرفتن به بازار می‌آیند.

به گفته‌ی کاسبان، سه عامل اصلی باعث این وضعیت شده است. نخست، کاهش شدید گردشگران خارجی پس از سال ۱۳۹۶. دوم، گران‌شدن اجاره‌بها؛ به‌طوری که مبلغ اجاره‌ی یک مغازه‌ی کوچک در این بازار اکنون به ۱۲ تا ۱۵ میلیون تومان در ماه رسیده است. سوم، تغییر سلیقه‌ی مردم. بسیاری از جوان‌ها دیگر ظروف مسی را برای آشپزخانه‌های امروزی مناسب نمی‌دانند و ترجیح می‌دهند از ظروف استیل یا سرامیک استفاده کنند.

نرگس دلاوری، مدیر اداره‌ی میراث فرهنگی شهرستان، می‌گوید که بازار مسگرها در فهرست آثار ارزشمند ثبت شده است، اما این ثبت به‌تنهایی کافی نبوده است. او توضیح می‌دهد که برای حفظ بازار، باید کاسبان بتوانند بدون پرداخت اجاره‌های سنگین در مغازه‌ها بمانند. به گفته‌ی او، طرحی برای تبدیل بخشی از مغازه‌ها به کارگاه‌های آموزشی برای نوجوانان در حال بررسی است، اما هنوز به مرحله‌ی اجرا نرسیده است.

بسیاری از کاسبان می‌گویند که اگر کمک فوری صورت نگیرد، تا پنج سال دیگر بیشتر مغازه‌ها خالی خواهند ماند. حاج‌آقا رستگارنیا می‌گوید: «پدرم می‌گفت این بازار مثل یک درخت است؛ اگر شاخه‌هایش را یکی‌یکی ببُری، ریشه هم خشک می‌شود.» او امیدوار است که دست‌کم نسل بعد از او، یعنی پسرش که هنوز در دبستان درس می‌خواند، بتواند این حرفه را ادامه دهد.

۵۰ درصد مغازه‌های بازار سرپوشیده‌ی مسگرها خالی است؛ کاسبان از کاهش گردشگران و گرانی اجاره می‌گویند

(گزارش از مهدی یزدان‌پناه)

بازار سرپوشیده‌ی مسگرها در قلب محله‌ی چراغ‌سنگ، یکی از قدیمی‌ترین بازارهای شهر، روزگاری پر از صدای چکش و پر از مشتری بود. امروز اما بسیاری از درهای آن بسته است و روی بسیاری از مغازه‌ها تابلوی «اجاره داده می‌شود» نصب شده است. به گفته‌ی کاسبان، در ۱۰ سال گذشته نزدیک به نیمی از مغازه‌های این بازار تعطیل شده‌اند و بسیاری از کسانی که هنوز ادامه می‌دهند، می‌گویند که بیشتر روزها حتی یک مشتری هم به مغازه‌شان نمی‌آید.

حاج‌آقا منصور رستگارنیا، که ۴۲ سال است در همین بازار کار می‌کند، پشت پیشخوان مغازه‌اش نشسته و مشغول کوبیدن ورق مسی است که قرار است به کاسه تبدیل شود. او می‌گوید که در روزهای اوج، تنها از یک کوچه‌ی کنار بازار بیش از ۱۵ کارگاه صدای چکش بلند بود. «حالا اگر یک روز کامل کار کنم، خوش‌شانس هستم. بیشتر روزها فقط صدای گنجشک‌ها را می‌شنوم.» او می‌گوید که مشتری‌هایش دیگر نه برای خرید، بلکه برای عکس‌گرفتن به بازار می‌آیند.

به گفته‌ی کاسبان، سه عامل اصلی باعث این وضعیت شده است. نخست، کاهش شدید گردشگران خارجی پس از سال ۱۳۹۶. دوم، گران‌شدن اجاره‌بها؛ به‌طوری که مبلغ اجاره‌ی یک مغازه‌ی کوچک در این بازار اکنون به ۱۲ تا ۱۵ میلیون تومان در ماه رسیده است. سوم، تغییر سلیقه‌ی مردم. بسیاری از جوان‌ها دیگر ظروف مسی را برای آشپزخانه‌های امروزی مناسب نمی‌دانند و ترجیح می‌دهند از ظروف استیل یا سرامیک استفاده کنند.

نرگس دلاوری، مدیر اداره‌ی میراث فرهنگی شهرستان، می‌گوید که بازار مسگرها در فهرست آثار ارزشمند ثبت شده است، اما این ثبت به‌تنهایی کافی نبوده است. او توضیح می‌دهد که برای حفظ بازار، باید کاسبان بتوانند بدون پرداخت اجاره‌های سنگین در مغازه‌ها بمانند. به گفته‌ی او، طرحی برای تبدیل بخشی از مغازه‌ها به کارگاه‌های آموزشی برای نوجوانان در حال بررسی است، اما هنوز به مرحله‌ی اجرا نرسیده است.

بسیاری از کاسبان می‌گویند که اگر کمک فوری صورت نگیرد، تا پنج سال دیگر بیشتر مغازه‌ها خالی خواهند ماند. حاج‌آقا رستگارنیا می‌گوید: «پدرم می‌گفت این بازار مثل یک درخت است؛ اگر شاخه‌هایش را یکی‌یکی ببُری، ریشه هم خشک می‌شود.» او امیدوار است که دست‌کم نسل بعد از او، یعنی پسرش که هنوز در دبستان درس می‌خواند، بتواند این حرفه را ادامه دهد.